

תת"ע 1573/05/13 - מדינת ישראל נגד לירז דולב-יפרגן

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 1573-05-13 מדינת ישראל נ' דולב-יפרגן
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לירז דולב-יפרגן

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום שבתיק זה מייחס לנאשמת ביצוע עבירה של חניה במקום המיועד לחניה לרכב של נכה, בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, זאת לאחר שב-2.3.11 הנאשמת החנתה את רכבה במקום המיועד לחניית נכה בניגוד לתמרוך המסמן זאת שהוצב במקום.

המאשימה נסמכת על תלונה (ת/1) של עופר רובין, אזרח נכה (להלן: "המתלונן"), לפיה הוא הגיע למקום אך נבצר ממנו להחנות את רכבו בחניה האמורה, למרות שפנה אליה וביקש זאת ממנה. לאור סירובה של הנאשמת יצא עופר מרכבו וצילם את הנאשמת כשהיא יושבת בתוך הרכב (ת/2) ואז עזב את המקום מבלי שתאפשר לו להחנות את רכבו.

לטענת הנאשמת היא יצאה ממקום עבודתה ומאחר שמדובר באזור בו החניות צפופות היא נאלצה לנסוע לאחור ולהיכנס לחניית הנכים, תוך כוונה לצאת מיד בנסיעה לפנים כדי להמשיך בנסיעה. לטענת הנאשמת, המתלונן היה זה שחסם אותה ומנע ממנה להמשיך בנסיעתה, ובשלב זה גם צילם אותה.

לאחר ששמעתי את העדויות ובחנתי את הראיות שהוצגו בפניי השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשמת ביצעה את העבירה המיוחסת לה בכתב האישום, ולפיכך אני מרשיעה אותה בביצועה.

גרסתו ועדותו של המתלונן אמינות בעיניי ועולה בקנה אחד עם התמונות שהוצגו לפניי, ואני מעדיף את עדותו באופן ברור על פני עדותה של הנאשמת. מנגד, מעבר להתרשמות הישירה, מעוררת גרסת הנאשמת תמיהות וספקות עד כי אינני מקבלה.

עיקר התמיהה עולה מטענת הנאשמת כי ישבה ברכבה זמן ממושך, כ - 10 דקות (להערכתה אף מדובר בחצי שעה - עמ' 5 שורה 8), כאשר רכבו של המתלונן חוסם אותה, ובמהלך זמן זה היא לא טרחה לצאת מרכבה, לבוא עימו בדברים או לרשום את מספר רכבו. יתרה מכך, הנאשמת טוענת כי התקשרה לגיסה השוטר בעת המתינה ברכבה, אך לא מסרה דבר על העצה שנתן לה אותו גיס, ואף לא טרחה להביא אותו לעדות, על מנת שיספר על הדברים ששמע ממנה "בזמן אמת".

האמנם סביר כי אדם ימתין ברכבו דקות ארוכות מבלי לנקוט בפעולה כלשהי? מדוע לא ביקשה הנאשמת מגיסה לשלוח למקום ניידת סיור שתאפשר לה לצאת מהמקום? מדוע לא טרחה לרשום את מס' רכבו של המתלונן על מנת לבחון אפשרות להתלונן נגדו על חסימתה ועיכובה לשווא?

לאור הדברים לעיל, בנוסף להתרשמות הישירה מהעדויות שנשמעו בפניי, אני מעדיף לחלוטין את גרסת המתלונן על פני גרסת הנאשמת.

מעבר לעדויות המעורבים, הוצגה בפניי אף התמונה שצילם המתלונן. אף עיון בתצלום תומך בגרסתו ולכאורה סותר את גרסת הנאשמת. בתצלום נראית חנייה רחבה מאוד, ובהנחה כי הצילום נעשה, כגרסת הנאשמת, מהחלון הקדמי, דומה לכאורה כי רכבה של הנאשמת יכול היה לצאת מהחנייה במרווח שלפני חזית רכבו של המתלונן. בעניין זה יוער כי לפי גרסת המתלונן הצילום נעשה מחוץ לרכב, והתמונה אכן נראית לכאורה ככזו שצולמה מחוץ לרכב, הגם שלא ניתן לקבוע זאת באופן וודאי.

עוד יצוין כי בתצלום נראית הנאשמת כמרימה ידה, עובדה שהכחישה תחילה ורק לאחר עיון בתצלום אישרה שהדבר "יכול להיות, אני לא זוכרת בדיוק" (עמ' 4, שורה 19).

סיכומי של דבר, אני קובע שהמאשימה הוכיחה את אשמתה של הנאשמת מעבר לספק סביר ולכן מרשיע אותה בביצוע העבירה המיוחסת לה בכתב האישום.

ניתנה היום במעמד הנוכחים.

**אבישי קאופמן,
שופט**

גזר דין

המדובר בעבירה מסוג ברירת משפט, אשר לצידה קנס בסך 1,000 ₪.

ההלכה היא כי מרגע שהוגשה בקשה להישפט הקנס "המקורי" אינו רלוונטי עוד והעונש ייקבע על פי שיקול דעתי לפי כלל הנסיבות.

במקרה דנן התברר כי אין מדובר בהתנהגות רשלנית של מי שחנה בחנייה אסורה בלא תשומת לב, או מי שעשה זאת לזמן קצר בתקווה כי תיגרם הפרעה, אלא שהנאשמת אף סירבה להזיז את רכבה לבקשת המתלונן, התנהגות מתריסה ובריונית.

בהתחשב באמור לעיל, ראיתי לנכון לגזור על הנאשמת קנס בסך ₪ 2,000 או 10 ימי מאסר שישא בנוסף לכל מאסר אחר שהוטל עליו.

הקנס ישולם ב- 3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מתאריך 1.5.14.

על הנאשמת לפנות בשעות הקבלה למזכירות לשם קבלת שוברי התשלום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתנה היום, 20 במרץ 2014 במעמד הנאשמת וב"כ המאשימה עו"ד בלולו.